

Elérkezett Isten ítéletének órája – Egyes számú

Az élők ítélete és a 9/11 prófétai jelentősége

Jeff Pippenger

2024-12-18

Már jó ideje, valójában közvetlenül 9/11 után kezdődően, következetesen azt tanítottuk, hogy az élők ítélete 9/11-kor kezdődött. Ezt a tényt a bibliai tanúk sokaságából értettük meg, amelyek egymástól teljesen eltérő irányokból támasztották azt alá. 2023 júliusa óta még több részletét értettük meg az élők 9/11-kor kezdődött ítéletének, mint azokat a részleteket, amelyeket röviddel 9/11 után fedeztünk fel. Miért 9/11-kor kezdődött az élők ítélete? Mi az élők bibliai ítélete?

A Jelenések könyvének első fejezetében Krisztusnak az a fő jellemzője van megnevezve, hogy Ő az Alfa és az Ómega, a Kezdet és a Vég, az Első és az Utolsó. Ugyanezen jellemvonására ad példát, amikor megparancsolta Jánosnak, hogy írja meg azokat a dolgokat, amelyek voltak, és ezáltal János egyúttal az eljövendő dolgokat is megírja. Jézus mindig a kezdet által szemlélteti a véget. Ez az, aki Ő.

A Biblia Jézust az Igével azonosítja. A Biblia első könyve, a Genézis, „kezdetet” jelent. A Biblia utolsó könyve a Jelenések könyve, és azokkal az igazságokkal, amelyeket először a Genézis könyve tár elénk, a Jelenések könyve foglalkozik. A Genézis az Alfa, a Jelenések pedig az Ómega, és együtt ők az Ige, az Ige pedig Jézus, aki az Alfa és az Ómega. Isten aláírása, vagyis az Ő neve bele van írva a bibliai prófécia minden szakaszába. Ez az aláírás megerősíti, hogy a szakaszban lévő világosság igazság.

Ha egy prófétai szakasz értelmezése nem viseli Isten aláírását, amely az Ő neve, amely az Ő jelleme, akkor az értelmezés helytelen. Vannak más próbák is, amelyeket alkalmazni kell Isten prófétai Igéjének értelmezésekor, de bármely próbát is alkalmazzon valaki, azt a próbát Isten Igéjén belül kell meghatározni. Ha nincsenek ember alkotta próbák, kevesebb lesz az ember alkotta értelmezés is. Tehát miért? És mi? A 9/11-en kezdődött az élők bibliai ítélete?

Amikor Krisztus bemutatja Önmagát a Jelenések könyvében, úgy azonosítja magát, mint a kezdet és a vég, és János próféta által szemlélteti, mit jelképez jellemének ez a tulajdonsága. Az egész könyv üzenetét mint Önmagáról adott kinyilatkoztatást azonosítja. Megparancsolja Jánosnak, hogy írja meg azt, ami akkor János világában fennállt, és ezáltal János azt jegyezte fel, ami a világ végén lesz. János a keresztény egyház kezdetén a tizenkét vezető egyike volt, ezért János a keresztény egyház végét szemlélteti, amelyet a Jelenések könyve hetedik fejezetében a száznegyvennégyezer és a nagy sokaság képvisel.

A bibliai logika a következő: Jézus az Ige, aki által minden teremtetett, az Ige, aki mindenkor Atyjával volt, és Ő egyúttal a Biblia is, mert Ő az Isten Igéje. Krisztus jellemének első tulajdonsága, amely Isten Igéjének utolsó üzenetében bemutatásra kerül, az, hogy egy dolog végét ugyanannak a dolognak a kezdetével szemlélteti. Ha az ember a Biblia tanulmányozása során nem alkalmazza Isten jellemére vonatkozó e igazságot, nem értheti meg igazán, mi az élők ítélete, és

miért 9/11-en kezdődött, és ami még fontosabb, miért van már csaknem vége.

Az Alfa és Omega elvének példajaként az ókori Izráel az újkori Izráelt jelképezi; ez olyan prófétai igazság, amely úgy is meghatározható, hogy a szó szerinti Izráel a lelki Izráelt jelképezi.

Bárhogyan fejezzük is ki, mind az ókori, szó szerinti Izráelnek, mind az újkori, lelki Izráelnek van kezdő történelme és befejező történelme. A négy történelem közül három már a múlté, és most a negyedikben, egyben az utolsóban élünk.

A három múltbeli történet a föld történelmének utolsó nemzedékére vonatkozó három tanút jelképez. E három múltbeli történet azonosítja azt a nemzedéket, amelyet a Jelenések könyve a száznegyvennégyezerként ábrázol. Vannak más prófétai történelmi vonalak is, amelyek szintén a száznegyvennégyezerről szólnak, de a száznegyvennégyezer száma magában hordozza azt a prófétai jelképiséget, hogy a száznegyvennégyezret prófétailag úgy ábrázolják, mint akik az ókori, szó szerinti Izráel tizenkét törzsének és a modern, lelki Izráel tizenkét tanítványának összeszorzásából adódnak.

Az alfa és az ómega egy másik példajaként A jelenések könyve tizennegyedik fejezetének három angyala egy kezdeti és egy végső történelmet képvisel. A millerita mozgalom a három angyal kezdeti történelmét jelképezi, a száznegyvennégyezer mozgalma pedig a harmadik angyal üzenetének végén megjelenő történelmet képviseli. Az alfa mozgalom 1844. október 22-én hirdette meg a vizsgálati ítélet megnyílását. Az ómega mozgalom az élők ítéletének megnyílását hirdette meg, kezdetét 9/11-ként azonosítva.

Az Alfa és Omega egy harmadik, az ihletés által könnyen alátámasztható példája az, hogy kezdetben, a milleriták alfa mozgalmában, a tíz szűzről szóló példázat a legteljesebb pontossággal teljesedett be. White testvérnő A nagy küzdelem című könyvében a milleriták történetét annak a példázatnak az akkor bekövetkező beteljesedése összefüggésében azonosítja. Azt tanítja, hogy a száznegyvennégyezer omega mozgalma is a legteljesebb pontossággal fogja beteljesíteni a tíz szűzről szóló példázatot. Krisztus három rövid tanúbizonysága, amely a véget a kezdettel azonosítja.

Az ősi Izrael kezdetén az Úr szövetségre lépett a héberekkal, amint azt az ajtófélfákon lévő vér jelképezte; ez természetesen az Éjféli Kiáltás legelső említése Isten Igéjében. A keresztség a Krisztussal való szövetségi kapcsolat jelképe, és Pál arra tanít bennünket, hogy a héberek, akik elhagyták Egyiptomot, mindnyájan megkeresztelkedtek „a felhőben” és a „Vörös-tengerben”. Miután túljutottak a tengeren, mannát kaptak, amely egyebek mellett a hetedik napi szombat jelképe is, abban az összefüggésben, hogy próba volt.

A „manna” az ő első próbájukat jelképezi, és amikor a tizedik és egyben végső próbájukon elbuktak, amikor elutasították Józsué és Káleb üzenetét, az Úr akkor elvetette őket mint szövetséges népét, és szövetségre lépett Józsuéval és Kálebbal. Amikor végül beléptek az Ígért Földjére, a körülmetélés szertartását nem hajtották végre azokon a férfiakon, akik a negyven év alatt születtek, mert a szertartás Kádés lázadásánál megszűnt, és Kádésnál, közvetlenül a bevonulás előtt állíttatott vissza. Ez az Alfa és az Ómega ismertetőjegye.

A pusztában való negyvenévi vándorlás a Józsué és Kaleb üzenete elleni lázadással kezdődött, és Mózesnek a Kősziklára mért ütésével végződött, amellyel félreértelmezte Isten jellemét és munkáját. Az ősi Izrael kezdete szemlélteti az ősi Izrael végét.

Az ősi Izrael végén Jézus, mint a Malakiás harmadik fejezetében említett „szövetség követe”, azért jött, hogy Dániel kilencedik fejezetének beteljesedéseként egy hétre megerősítse a „szövetséget” sokakkal. Mint a szövetség követe, Krisztus szövetségre lépett a keresztyén egyházzal éppen abban a történelemben, amelyben elhaladt a korábbi szövetséges nép mellett. Az ősi Izrael kezdetén, mint Isten szövetséges népe, az Úr elhaladt egy korábbi szövetséges nép mellett, és szövetségre lépett egy újonnan kiválasztott néppel. Ugyanezt tette az ősi Izrael végén is.

A szövetség jelképe a házasság, és Krisztus születésétől Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásáig a prófécia Istennek az ősi, szó szerinti Izraelről való fokozatos elválását tárja elénk. Mikor lépett tehát a válás ténylegesen hatályba: születésekor, halálakor, István megkövezésekor vagy Jeruzsálem pusztulásakor?

„Eközben minden nemzetből érkező imádók keresték a templomot, amelyet Isten imádatára szenteltek fel. Arannyal és drágakövekkel ragyogva a szépség és a fenség látványát nyújtotta. Ám Jehová többé nem volt megtalálható abban a bájos palotában. Izrael mint nemzet elvált Istentől. Amikor Krisztus földi szolgálatának vége felé utoljára tekintett a templom belsejére, ezt mondta: „Íme, pusztán hagyaték nektek a ti házatok.” Máté 23:38. Addig az Atyja házának nevezte a templomot; de amikor Isten Fia eltávozott azok közül a falak közül, Isten jelenléte örökre visszavonult a templomból, amely az ő dicsőségére épült.” Az apostolok története, 145.

A diadalmas bevonulást követő napon Krisztus kijelentette, hogy a zsidó háza pusztán maradt, és a válás véglegessé vált. Így a válás a diadalmas bevonulás napján, napnyugtakor lett végleges.

„Jeruzsálem az Ő gondoskodásának gyermeke volt, és miként a gyengéd atya gyászol tévelygő fia felett, úgy sírt Jézus a szeretett város felett. Hogyan mondhatnék le rólad? Hogyan nézhetném, hogy pusztulásra adassál? El kell-e bocsátanom téged, hogy betöltsd bűneid poharát? Egyetlen lélek oly nagy értékű, hogy hozzá képest világok merülnek jelentéktelenségbe; itt azonban egy egész nemzet volt elveszendő. Amikor a gyorsan hanyatló nap nyugaton eltűnik az égboltról, Jeruzsálem kegyelmi ideje véget ér. Míg a menet megállt az Olajfák hegyének ormán, Jeruzsálem számára még nem volt túl késő a bűnbánatra. Az irgalom angyala akkor éppen összecsukta szárnyait, hogy leszálljon az aranytrónról, és átadja helyét az igazságosságnak és a sebesen közeledő ítéletnek. Krisztus szeretetének nagy szíve azonban még mindig Jeruzsálemért esedezett, amely megvetette irgalmát, semmibe vette intéseit, és éppen kezeit akarta bemártani az Ő vérébe. Ha Jeruzsálem csak megbánta volna bűneit, még nem lett volna túl késő. Miközben a lenyugvó nap utolsó sugarai még a templomon, a tornyokon és a csúcsokon időztek, vajon nem vezette volna-e valamely jó angyal őt az Üdvözítő szeretetéhez, és hárította volna el végzetét? Szép és szentségtelen város, amely megkövezte a prófétákat, amely elvetette az Isten Fiát, amely bűnbánatának hiányával a szolgaság bilincseibe zárta önmagát, — kegyelmének ideje csaknem véget ért!”

„Isten Lelke ismét Jeruzsálemhez szól. Mielőtt a nap véget érne, újabb bizonyágtétel hangzik el Krisztusról. A tanúságtétel szava felemelkedik, válaszul a prófétai múltból felhangzó

hívásra. Ha Jeruzsálem meghallja a hívást, ha befogadja a Megváltót, aki kapuin belép, még megmenekülhet.

„Jelentések jutottak el a jeruzsálemi vezetőkhez arról, hogy Jézus nagy sokaság kíséretében közeledik a városhoz. Ám semmi készség nincs bennük arra, hogy Isten Fiát üdvözöljék. Félelemmel telve mennek ki elébe, abban a reményben, hogy szétszórják a tömeget. Amikor a menet éppen az Olajfák hegyéről készül alászállni, a vezetők útját állják. Megkérdezik a zajos örvendezés okát. És amikor ezt kérdezik: „Kicsoda ez?”, a tanítványok, az ihletettség Lelkével betelve, választ adnak erre a kérdésre. Ékesszóló szavakkal ismétlik meg a Krisztusra vonatkozó próféciaikat:”

„Ádám majd elmondja neked: az asszony magva az, amely a kígyó fejére tapos.”

„Kérdezd meg Ábrahámot, ő megmondja neked: ez «Melkisédek, Sálem királya», a Béke Királya. 1Mózes 14:18.”

„Jákob majd megmondja neked: ő a Júda törzséből való Siló.”

„Ézsaiás ezt mondja majd neked: „Immánuel”, „Csodálatos, Tanácsos, Erős Isten, Örökkévaló Atya, Békesség Fejedelme.” Ézsaiás 7:14; 9:6.

„Jeremiás így nevezi majd őt: Dávid Sarja, »az Úr, a mi igazságunk«. Jeremiás 23:6.”

„Dániel meg fogja mondani neked: Ő a Messiás.”

„Hóseás megmondja neked: Ő „a Seregek Ura, az Úr az Ő emlékezete.” Hóseás 12:5.

„Keresztelő János majd ezt mondja neked: Ő az „Isten Báránya, aki elveszi a világ bűnét”. János 1:29.

„A nagy Jehova kijelentette trónjáról: »Ez az én szeretett Fiam.« Máté 3:17.

„Mi, az ő tanítványai, kijelentjük: ez Jézus, a Messiás, az élet Fejedelme, a világ Megváltója.”

„És a sötétség hatalmasságainak fejedelme is elismeri Őt, mondván: »Tudom, ki vagy Te, az Isten Szentje.« Márk 1:24.” Jézus élete, 577–579.

Krisztus diadalmas bevonulásának története előképezte az éjféli kiáltás történetét a millerita időszakban. A White testvérnőtől származó részlet rámutat arra, hogy amikor a bevonulás megkezdődött, a nép a Szentlélek ihletése alá került, majd Krisztus megállt és sírt Jeruzsálem felett. Ezt követően folytatta a bevonulást, és ekkor szembesült a zsidó vezetéssel. E történet bizonyos vonásait szeretném elkülöníteni annak érdekében, hogy azonosítsam azokat az útjelzőket, amelyek megismétlődnek a milleriták történetében. De először szeretnék megjegyzést tenni a kezdetről és a befejezésről. Amit az imént White testvérnőtől idéztünk, egy fejezet végét jelent, a következő fejezet nyitása pedig a következőt mondja.

Krisztus diadalmas bevonulása Jeruzsálembe halovány előárnyékolása volt annak, amikor eljön az ég felhőiben hatalommal és dicsőséggel, angyalok diadalmenete és a szentek ujjongása közepette. Akkor teljesednek be Krisztusnak a papokhoz és a farizeusokhoz intézett szavai: „Mostantól fogva nem láttok engem mindaddig, míg ezt nem mondjátok: Áldott, aki jön az Úr

nevében.” Máté 23:39. Zakariás prófétai látomásban meglátta a végső diadalnak azt a napját; és meglátta azoknak a végzetét is, akik az első adventkor elvetették Krisztust: „Rám tekintenek majd, akit átszegeztek, és siratják őt, amint siratják az egyszülöttet, és keseregnek miatta, amint keseregnek az elsőszülött miatt.” Zakariás 12:10. Ezt a jelenetet Krisztus előre látta, amikor a várost szemlélte, és sírt felette. Jeruzsálem ideiglenes romlásában annak a népnek végső pusztulását látta, amely vétkes volt az Isten Fia vérének kiontásában.

A tanítványok látták a zsidók Krisztus iránti gyűlöletét, de még nem látták, hová fog az vezetni. Még nem értették Izráel valódi állapotát, sem nem fogták fel a megtorlást, amely Jeruzsálemre volt háruló. Krisztus ezt egy jelentőségteljes szemléltető tanítás által tárta fel előttük.

„Az utolsó felhívás Jeruzsálemhez hiábavaló volt. A papok és a főemberek hallották, amint a sokaság a múlt prófétai hangját visszhangozta a kérdésre adott válaszában: „Kicsoda ez?”, de nem fogadták el azt az ihlet hangjaként. Haragjukban és megdöbbenésükben megkísérelték elnémítani a népet. A tömegben római tisztek is voltak, és előttük ellenségei Jézust lázadás vezetőjeként vádolták. Úgy állították be, hogy készül birtokba venni a templomot, és királyként uralkodni Jeruzsálemben.” Jézus élete, 580.

Az a gondolat, amelyet nem akartam szem elől téveszteni, az, hogy Krisztus diadalmas bevonulása Jeruzsálembe nemcsak a millerita történelemben bekövetkezett Éjféli Kiáltást jelképezi, hanem a világ végét is. Kapcsolatban áll Krisztus visszatéréseivel a Jelenések könyve huszadik fejezetében említett millennium kezdetén, valamint az Ő visszatéréseivel az Új Jeruzsálemmel a millennium végén. Ugyancsak összefüggésben áll a gonoszok halálával az Ő második eljövetelekor, és végső ítéletükkel a millennium végén. Az utolsó bekezdés eleje így szól: „Az utolsó felhívás Jeruzsálemhez hiábavaló volt. A papok és a főemberek hallották, amint a múlt prófétai hangja visszhangzott a sokaság ajkán a kérdésre adott feleletben: ‘Kicsoda ez?’, de nem fogadták el azt az ihletettséget hangjaként.”

Az utolsó felhívás hiábavaló volt, és e felhívást úgy ábrázolták, mint „a múlt prófétai hangját”. Krisztus napjaiban a sokaság elutasította utolsó felhívását, mert elvetette Jeremiás tanácsát, hogy térjen vissza a régi ösvényekre. Elutasították továbbá a „sor sorra” módszertanát is, mert a tanítványok a „Kicsoda ez?” kérdésre több tanúbizonyság egybevetésével feleltek, sorról sorra, itt egy keveset és ott egy keveset.

Amikor Krisztus megkezdte bevonulását Jeruzsálembe, útközben megáll. Ez a prófécia beteljesedésével veszi kezdetét, amikor a tanítványok megszerzik a szamarat, hogy Krisztus azon lovagoljon. Ő még sohasem ült állaton, és az állatot sem lovagolta még senki. A következtetés csodára mutat, mert melyik állat tűri meg első alkalommal a lovast, és ki tudna úgy megülni egy szamarat, amelyet korábban még sohasem ültek meg. Ez hasonló ahhoz, amikor a filiszteusok áldozati ajándékot tettek a szekérre a Láda mellé, és elé fogtak két tehenet, amelyek mindkettő borjút szoptatott, és korábban még sohasem húztak szekeret, s azok azonnal elhagyták borjaikat, és megkezdtek útjukat, hogy visszavigyék a Ládát a héberekhez. A Láda Jeruzsálem felé tart, és amikor Dávid végül beviszi azt Jeruzsálembe, Krisztus diadalmas bevonulásának előképét adja.

Mihelyt Krisztus felült a számárra, a nép ruháit az útra terítette, pálmaágakat vágott le, és a kiáltások így zengtek: „Hozsánna Dávid Fiának! Áldott, aki az Úr nevében jó! Hozsánna a magasságban.” (Máté 21:9) A vezetők ellenállnak, és Jézustól követelik, hogy hallgattassa el a sokaságot. Továbbhaladnak, és Jézus megáll, hogy megsirassa az elveszett emberiséget, melyet Jeruzsálem jelképez. Azután a menet továbbvonul, és a vezetők ismét közbelépnek, követelve, hogy tudják meg, ki Jézus. Ekkor a tanítványok a próféták egymásra épülő bizonyoságtételével felelnek.

Az a történet, amelyet most szemlélünk, Lázár feltámadása előzte meg, amely az első csalódást jelöli a tíz szűz példázatában szemléltetett prófétai vonalban, valamint Uzza frigyládaérintése, Dávid jeruzsálemi diadalmenetének vonalában. Az első csalódás egy késedelmi időhöz kapcsolódik, és Krisztus késlekedett, amikor először hallotta, hogy Lázár beteg, miként Dávid is késlekedett azért, hogy ott hagyta a frigyládát, ahol Uzza meghalt, mígnem később elhozta azt. Lázár meghalt, majd ezután feltámadt. Lázár az, aki ezután vezeti a szamarat, amelyen Jézus bevonul Jeruzsálembe.

A millerita történelemben a második angyal 1844. április 19-én érkezett el, az első csalódás idején, amely a késedelem idejének kezdetét jelezte. Ezt követően Samuel Snow fokozatosan kezdte kibontani az Éjféli Kiáltás üzenetét. Ezen üzenet fokozatos kibontakozását Krisztus jeruzsálemi bevonulása szemlélteti. Snow munkájának előrehaladása a Frigyláda útjában is megjelenik: a filiszteusoktól a szekérig, Uzzáig, végül pedig Jeruzsálembe.

A bevonulás a nép nyitó kijelentésével kezdődik, amikor a vezetők felszólították Krisztust, hogy hallgattassa el a sokaságot; ezt Krisztus sírása követi, majd a tanítványok kijelentése, amikor a megátalkodott vezetők megkérdezték, kicsoda Krisztus. Az ihlet megnyilvánulása a népben, amely a megátalkodott vezetők első reakcióját kiváltotta, megismétlődik a tanítványokban, amikor ők „sort sorra halmozva” prófétai tanúk sokaságát sorakoztatták fel a múltból. Amikor azon a napon lement a nap, az ősi Izrael elvált Istentől.

Abban a történetben arról értesülünk, hogy a tanítványok nem „értették meg a Jeruzsálemre lesújtó megtorlást”. A „Jeruzsálemre lesújtó” „megtorlást” a tanítványok számára „egy jelentős szemléltető tanítás” ábrázolta. E jelentős szemléltető tanítás a fügefa megátkozása volt. Jeruzsálem pusztulását, amelyet a tanítványok ekkor még nem értettek, a fügefa megátkozása szemléltette, valamint az a példázat is, amelyet Krisztus korábban a fügefáról tanított.

A figyelmeztetés minden időre szól. Krisztusnak az a cselekedete, hogy megátkozta a fát, amelyet saját hatalma teremtett, figyelmeztetésül áll minden egyház és minden keresztény számára. Senki sem élheti meg Isten törvényét anélkül, hogy másoknak ne szolgálna. Sokan azonban nem élik Krisztus irgalmas, önzetlen életét. Némelyek, akik kiváló keresztényeknek tartják magukat, nem értik, miben áll az Istenért végzett szolgálat. Terveiket úgy készítik és úgy tanulmányoznak, hogy önmaguknak kedvezzenek. Csak önmagukra tekintettel cselekszenek. Az idő csak annyiban értékes számukra, amennyiben maguknak gyűjthetnek. Az élet minden dolgaiban ez a céljuk. Nem másokért, hanem önmagukért szolgálnak. Isten arra teremtette őket, hogy olyan világban éljenek, ahol önzetlen szolgálatot kell teljesíteni. Arra rendelte őket, hogy embertársaik segítségére legyenek minden lehetséges módon. Ám az én oly

nagy bennük, hogy semmi egyebet nem látnak. Nincs kapcsolatuk az emberiséggel. Akik így önmagukért élnek, olyanok, mint a fügefa, amely minden látszatot keltett, de gyümölcstelen volt. Megtartják az istentisztelet formáit, de bűnbánat és hit nélkül. Vallástételükben tisztelik Isten törvényét, de hiányzik az engedelmesség. Mondják, de nem cselekszik. A fügefára kimondott ítéletben Krisztus megmutatja, mennyire gyűlöletes szemében ez az üres tettetés. Kijelenti, hogy a nyílt bűnös kevésbé vétkes, mint az, aki azt vallja, hogy Istent szolgálja, de nem terem gyümölcsöt az Ő dicsőségére.

„A fügefa példázata, amelyet Krisztus a Jeruzsálembe tett látogatása előtt mondott el, közvetlen kapcsolatban állt azzal a tanítással, amelyet a gyümölcstelen fa megátkozásával adott.” Jézus élete, 584.

Az utolsó összetűzés után a vezetőkkel Jézus visszavonult, hogy egész éjszaka imádkozzék, majd reggel, amikor elhaladt a fügefa mellett, megátkozta azt.

„Az érett füge ideje — bizonyos helyeket kivéve — még nem jött el; és a Jeruzsálem körüli fennsíkokról valóban el lehetett mondani: „A fügeérés ideje még nem jött el.” De abban a gyümölcsösben, amelyhez Jézus érkezett, egy fa úgy tűnt, mintha valamennyi többi megelőzné. Már teljesen lombba borult. A fügefának az a természete, hogy mielőtt levelei kibomlanának, a fejlődő gyümölcs már megjelenik rajta. Ezért ez a teljes lombjában álló fa jól fejlett gyümölcsöt ígért. Ám megjelenése csalóka volt. Amikor Jézus átkutatta ágait a legalacsonyabb ágtól a legfelső gallyig, „semmit sem talált rajta, csak leveleket”. Nem volt más, mint kérkedő lombtömeg.”

„Krisztus sorvasztó átkot mondott rá. „Soha többé senki ne egyék rólad gyümölcsöt” — mondta. Másnap reggel, amikor a Megváltó és tanítványai ismét a város felé tartottak, a elszáradt ágak és a csüngő levelek magukra vonták figyelmüket. „Mester” — mondta Péter — „íme, a fügefa, amelyet megátkoztál, elszáradt.”

„Krisztus cselekedete, amellyel megátkozta a fügefát, megdöbbenetette a tanítványokat. Úgy tűnt nekik, hogy ez idegen az Ő útjaitól és cselekedeteitől. Gyakran hallották Őt kijelenteni, hogy nem azért jött, hogy elítélje a világot, hanem hogy a világ általa üdvözljön. Emlékeztek szavaira: „Az embernek Fia nem azért jött, hogy az emberek életét elveszítse, hanem hogy megtartsa.” Lukács 9:56. Csodálatos tettei mindig helyreállításra, sohasem pusztításra irányultak. A tanítványok csak mint Helyreállítót, mint Gyógyítót ismerték Őt. Ez a cselekedet magában állt. Mi volt a célja? — kérdezték.”

Isten „gyönyörködik az irgalmasságban”. „Élek én, ezt mondja az Úr Isten, nem gyönyörködöm a gonosznak halálában.” Mikeás 7:18; Ezékiel 33:11. Számára a pusztítás műve és az ítélet kihirdetése „idegen munka”. Ézsaiás 28:21. Ám irgalmából és szeretetéből emeli fel a jövőről a fátylat, és tárja fel az emberek előtt a bűnös életút következményeit.

„A fügefa megátkozása eljátszott példázat volt. Az a terméketlen fa, amely kérkedő lombját közvetlenül Krisztus színe előtt hivalkodva viselte, a zsidó nemzet jelképe volt. A Megváltó világossá akarta tenni tanítványai előtt Izrael romlásának okát és bizonyosságát. E célból erkölcsi tulajdonságokkal ruházta fel a fát, és az isteni igazság magyarázójává tette. A zsidók minden más nemzettől elkülönülten álltak, Isten iránti hűséget vallva. Ő különös kegyben

részesítette őket, és ők minden más nép fölött jogot formáltak az igazságosságra. Ám megromlottak a világ szeretete és a nyereségvágy miatt. Dicsekedtek tudásukkal, de tudatlanok voltak Isten követelményei felől, és telve voltak képmutatással. A terméketlen fához hasonlóan kérkedő ágait magasra terjesztették, dúsnak látszóan és a szemnek szépen, de „semmit sem teremtek, csak levelet”. A zsidó vallás, a maga fenséges templomával, szent oltáraival, süveges papjaival és lenyűgöző szertartásaival valóban tetszetős volt külső megjelenésében, de hiányzott belőle az alázat, a szeretet és a jóindulat.” Jézus élete, 581, 582.

Kezdetben két kérdést vetettünk fel, amelyek megválaszolása jelenleg folyamatban van. E kérdések a következők voltak: „Miért 9/11-kor kezdődött meg az élők ítélete? Mi az élők bibliai ítélete?”

Az imént elhelyezett néhány prófétai sor az élők ítéletének bibliai tanúbizonysága. E prófétai sorok jóval többről szólnak, mint pusztán az ítélet „ábécéjéről”, mi azonban először a 9/11 és az élők ítélete kérdéseire válaszolunk.

„Néztem” — mondja Dániel próféta —, „míg trónokat helyeztek el, és az Öregkorú leült; ruhája fehér volt, mint a hó, és fejének haja, mint a tiszta gyapjú; trónja lángoló tűz volt, és annak kerekai égő tűz. Tűzfolyam áradt és jött ki előle; ezerszer ezren szolgáltak neki, és tízezerszer tízezen álltak előtte: a törvényszék összeült, és a könyveket megnyitották.” Dániel 7:9, 10, R.V.

„Így tárult a próféta látomása elé az a nagy és ünnepélyes nap, amikor az emberek jelleme és élete felülvizsgálatra kerül a földnek mindenek felett való Bírāja előtt, és mindenkinek megfizettetnek „cselekedetei szerint”. Az Öregkorú Isten, az Atya. Így szól a zsoltáros: „Mielőtt hegyek lettek, és a földet és a világot megalkottad volna, öröktől fogva mindörökké Te vagy Isten.” Zsoltárok 90:2. Ő az, minden lét forrása és minden törvény kútfeje, aki az ítéletben elnökölni fog. És szent angyalok mint szolgák és tanúk, szám szerint „tízezerszer tízezer és ezerszer ezer”, vesznek körül e nagy ítélőszéket.”

„És ímé, az ég felhőiben jöve valaki, hasonló az ember Fiához, és méne az Öregkorúhoz, és elébe vivék őt. És ada neki hatalom, dicsőség és ország, hogy minden nép, nemzet és nyelv neki szolgáljon; az ő hatalma örökkévaló hatalom, amely el nem múlik.” Dániel 7:13, 14. Krisztusnak az itt leírt eljövetele nem az Ő második eljövetele a földre. Az Öregkorúhoz jön a mennyben, hogy átvegye a hatalmat, a dicsőséget és az országot, amely közbenjárói munkájának befejezésekor adatik neki. Ez az eljövétel, és nem az Ő második adventje a földre, az, amelyről a prófécia megjövendölte, hogy az 1844-ben letelő 2300 nap végén fog bekövetkezni. Mennyei angyaloktól körülvéve nagy Főpapunk belép a szentek szentjébe, és ott Isten színe előtt megjelenik, hogy az ember érdekében véghezvigye szolgálatának utolsó cselekményeit — hogy végrehajtsa a vizsgálati ítélet munkáját, és engesztelést szerezzen mindazokért, akikről kiderül, hogy jogosultak annak áldásaira.

„Az előképes szolgálatban csak azok vehettek részt az engesztelés napjának szolgálatában, akik bűnvallással és bűnbánattal járultak Isten elé, és akiknek bűnei a bűnázdozat vére által átvitetettek a szentélyre. Így a végső engesztelés és a vizsgálati ítélet nagy napján is csak az Isten népéhez tartozóknak vallott emberek esetei kerülnek vizsgálat alá. A gonoszok ítélete

ettől különálló és elkülönített munka, és egy későbbi időszakban megy végbe. „Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Isten házában; ha pedig először rajtunk kezdődik, mi lesz azoknak a vége, akik nem engedelmeskednek az Isten evangéliumának?” 1Pt 4:17.”

„A mennyei nyilvántartó könyveknek, amelyekben az emberek nevei és cselekedetei fel vannak jegyezve, kell meghatározniuk az ítélet döntéseit. Dániel próféta ezt mondja: „Ítélet tartaték, és könyvek nyittatának meg.” A jelenések írója, ugyanennek a jelenetnek a leírásában, hozzáteszi: „Egy másik könyv is megnyittaték, amely az élet könyve; és a halottak megítéltének azokból, amik a könyvekbe valának írva, az ő cselekedeteik szerint.” Jelenések 20:12.

„Az élet könyve mindazok nevét tartalmazza, akik valaha Isten szolgálatába léptek. Jézus így szólt tanítványaihoz: »Örüljete, hogy neveitek fel vannak írva a mennyben.« Lukács 10:20. Pál hűséges munkatársairól ezt mondja: »akiknek neve benne van az élet könyvében.« Filippi 4:3. Dániel, előretekintve »a nyomorúság idejére, amilyen még nem volt,« kijelenti, hogy Isten népe megszabadul, »mindaz, aki beírva találta a könyvben.« Dániel 12:1; a Jelenések könyvének írója pedig azt mondja, hogy csak azok mennek be Isten városába, akiknek neve »be van írva a Bárány életkönyvébe.« Jelenések 21:27.”

„Az Úr előtt emlékkönyv íratik”, amelybe feljegyeztetnek azoknak jó cselekedetei, „akik félik az Urat, és becsülik az Ő nevét”. Malakiás 3:16. Hitük szavai, szeretetük cselekedetei fel vannak jegyezve a mennyben. Nehémiás erre utal, amikor ezt mondja: „Emlékezzél meg rólam, én Istenem, ... és ne töröld el az én jótéteményeimet, amelyeket cselekedtem az én Istenem házával.” Nehémiás 13:14. Isten emlékkönyvében a megigazultság minden cselekedete halhatatlanná tétetik. Ott hűségesen feljegyeztetik minden legyőzött kísértés, minden felülkerekedett gonosz, az irgalmas szájalom minden kimondott szava. És minden áldozat, minden Krisztusért elhordozott szenvedés és bánat is feljegyeztetik. Így szól a zsoltáríró: „Bujdosásomnak számát jól tudod; szedd tömlődbe könnyeimet! Avagy nincsenek-e benne a te könyvedben?” Zsoltárok 56:8.

Az emberek bűneiről is feljegyzés készül. „Mert minden cselekedetet ítéletre előhoz az Isten, minden titkos dologgal együtt, akár jó, akár gonosz az.” „Minden hivalkodó beszédért, amelyet az emberek szólnak, számot adnak majd az ítélet napján.” A Megváltó ezt mondja: „Mert beszédeidből igazítottat meg, és beszédeidből kárhoztatatl el.” Prédikátor 12:14; Máté 12:36, 37. A rejtett szándékok és indítékok megjelennek a tévedhetetlen feljegyzésben; mert Isten „világosságra hozza a sötétség titkait, és nyilvánvalóvá teszi a szívek tanácsait.” 1 Korinthus 4:5. „Ímé, fel van írva előttem, ... a ti vétkeitek és atyáitok vétkei együtt, szól az Úr.” Ézsaiás 65:6, 7.

„Minden ember munkája szemlére kerül Isten előtt, és hűség vagy hűtlenség szerint kerül feljegyzésre. A menny könyveiben minden név mellé rettenetes pontossággal bejegyzik minden helytelen szót, minden önző cselekedetet, minden elmulasztott kötelességet és minden titkos bűnt, minden ravasz színleléssel együtt. A mennyből küldött figyelmeztetések vagy feddéses, amelyeket elhanyagoltak, eltékozolt pillanatok, ki nem használt alkalmak, a jóra vagy rosszra gyakorolt befolyás annak messzire ható következményeivel együtt mind feljegyzésre kerülnek a feljegyző angyal által.”

„Isten törvénye az a mérték, amely szerint az ítéletben megpróbáltatnak az emberek jellemei és életei. A bölcs ezt mondja: „Féld az Istent, és tartsd meg az ő parancsolatait; mert ez az embernek teljes kötelessége. Mert Isten minden cselekedetet ítéletre előhoz.” Prédikátor 12:13, 14. Jakab apostol így inti testvéreit: „Úgy szóljatok és úgy cselekedjete, mint akiket a szabadság törvénye fog megítélni.” Jakab 2:12.”

Azok, akiket az ítéletben „méltóknak ítélnék”, részesei lesznek az igazak feltámadásának. Jézus ezt mondta: „Akik pedig méltókká tétetnek arra, hogy elnyerjék ama világot és a halálból való feltámadást, ... hasonlók lesznek az angyalokhoz; és az Isten fiai, mivelhogy a feltámadás fiai.” Lukács 20:35, 36. Ismét kijelenti, hogy „akik a jót cselekedték”, előjönnek „az élet feltámadására”. János 5:29. Az igaz halottak nem támadnak fel mindaddig, amíg le nem zajlik az az ítélet, amelyben méltóknak ítéltetnek „az élet feltámadására”. Ennélfogva személyesen nem lesznek jelen az ítélőszék előtt akkor, amikor feljegyzéseiket megvizsgálják, és ügyükben döntés születik.

„Jézus mint szószólójuk jelenik meg, hogy ügyükben Isten előtt esedezzék. „Ha pedig valaki vétkezik, van Szószólónk az Atyánál, az igaz Jézus Krisztus.” 1 János 2:1. „Mert nem kézzel csinált szentélybe, a valódi másolatába ment be Krisztus, hanem magába a mennybe, hogy most értünk megjelenjék az Isten színe előtt.” „Ezért üdvözítheti is teljesen azokat, akik általa járulnak Istenhez, mivel mindenkor él, hogy közbenjárjon értük.” Zsidók 9:24; 7:25.

„Amint az ítéletben megnyitattak a feljegyzések könyvei, mindazoknak az élete, akik Jézusban hittek, Isten előtt felülvizsgálatra kerül. Kezdve azokkal, akik először éltek a földön, Szószólónk sorra előterjeszti minden egymást követő nemzedék ügyét, és az élőkkel zárja. Minden név megemlíttetik, minden ügy alapos vizsgálat alá vettetik. Nevek elfogadtatnak, nevek elvettetik. Ha valakinek bűnei maradnak a feljegyzések könyveiben, amelyek megbánatlanok és bocsánatot nem nyertek, nevük kitöröltetik az élet könyvéből, és jótetteik feljegyzése eltöröltetik Isten emlékezetének könyvéből. Az Úr így jelentette ki Mózesnek: ‘Aki vétkezett ellenem, azt törölöm ki könyvemből.’ 2Mózes 32:33. Ezékiel próféta pedig ezt mondja: ‘Ha pedig az igaz elfordul igazságától, és hamisságot cselekszik, ... minden igazsága, amelyet cselekedett, feledésbe megy.’ Ezékiel 18:24.” A nagy küzdelem, 479–483.

Folytatjuk e tanulmányt, és megválaszoljuk a felmerült kérdéseket e sorozat következő cikkében.